

Convivències dins els drets de cadascú. Les terres al voltant les cases eren dels Cintet i dels Relats, fins tocant les façanes de mig-jorn. Els Donat no podien entrar frontalment a la casa, devien fer-ho pujant des de ponent, junt a l'era. Les terres que cuidaven, exceptuat els horts propers, pròpies o censades, eren més o menys allunyades, com ho recorden els documents de compra i censals.

Circumstàncies desconegudes feren que, a finals del segle passat, en Julià Barbany, llavors amo de Can Cintet, anés a Amèrica, a l'Argentina. Sols consta haver deixat aquí una germana, Maria, que vivia a La Garriga. Decideix arrendar casa i terres als Donat, per 500 ptes. l'any. Era el 1899. Així segueix fins el 1924, que l'avi Pere Barbany compra la casa a la dita Maria Barbany, enderroca la mitja casa vella i construeix la nova per l'hereu, l'Albert, i era motiu el casament amb la Laieta Molins, de Can Joan Minguet.

Això explica les dues construccions tan diferents, la vella Donat, amb el rellotge de sol, i la nova on Can Cintet, amb el típic estil utilitari dels mestres Barnils, sossres i portes altes, balconades.

L'anterior casa es cobria amb l'altra mitja vessant de teulada, i un temps donarien aixopluc a una sola llar.

Pels anys 1831, entre altres possibles no anomenats, hi consten dos fills, un Pere, hereu, i l'altre Jacint, que també deixà la casa i anà encara més lluny, a Filipines, on hi morí. Potser un avantpassat, però el més probable és que fos ell qui donaria el nom a la casa i partició d'herències. Cap esment cert sembla trobar-se d'aquella certa separació, ni del fet ni en el temps.

Terres i el pas d'entrada són tot comprat en aquest segle, tot era dels Cintet o dels Rei. Potser fou una recuperació de l'establiment inicial. No existia el camí d'arribada, via front a la façana, que és cosa de poc temps. Els vells passaven

Can Donat i l'era.